

Hồi 37

Nguy Cơ Trùng Trùng

Sự thảm bại đã hiển nhiên, hai đại hán còn lại kinh hồn táng đờm, vừa đánh vừa rút lui...

Thình lình Nhất Thốc Dã Tẩu vụt kêu to:

- Văn tiểu hiệp...! Hãy đề phòng...! Có kẻ đánh trộm...!

Nhanh như chớp, Tử Lăng vội quay ngược chưởng phong quét mạnh về phía sau.

Một tiếng va chạm cực mạnh làm rung rinh cả tòa hầm đá, chàng trai trẻ phải thối lui vài bước.

Kẻ địch thủ mới tới chính là Ngũ Độc Thần Quân.

Lão Động Chủ cũng bị kinh lực quá ư dũng mãnh của Tử Lăng bắn ngược lại mấy bước.

Sự có mặt của lão già làm chàng xúc động mạnh.

Thấy chủ nhân đến tiếp cứu, hai gã đại hán lập tức quay ngược lại nỗ lực tấn công.

Nhưng... uy lực của hai gã đã giảm sút đi rất nhiều.

Với vẻ mặt thất sắc, Ngũ Độc Thần Quân trầm giọng quát:

- Chúng bay hãy rút lui...! Để đấy mặc ta...!

Hai gã đại hán vội chạy đến đỡ hai bạn thọ thương, khiêng đến cho dựa vào hàng rào, rồi dùng thuật Thôi Cung Quá Huyệt xoa nắn chà sát cho hai bạn.

Sự im lặng đáng sợ đang bao trùm cả tòa thạch động, một bầu không khí ngột ngạt khó thở, đè nặng lên tâm tư của mỗi người.

Như người mất hồn, sắc diện tái xanh, lão Động Chủ suốt lệ tuôn trào, thê thảm nhìn đứa con gái độc nhất thân yêu. Thình lình lão quỳ mọp xuống ôm lấy thân hình đầy máu của Hoa Trung Tú rồi gào to:

- Trời! Con thân yêu! Đứa con độc nhất của ta ơi...!

Sự đau lòng của cảnh tre già khóc măng non, làm cho toán người đều mũi lòng rơi lệ.

Từ phía sau đột nhiên bay đến thêm hai kẻ thuộc hạ cũng với sắc phục kỳ lạ của Tử Vong Động, râu xồm mày rậm, trông có vẻ hung hăng, mặt đầy sát khí.

Như hai pho tượng, hai gã nín lặng, chằm chằm đứng sau lưng chủ nhân đợi lệnh.

Sự đau khổ làm cho lão Động Chủ như người mất trí, miệng lẩm bẩm mãi không thành câu.

Đưa tay hữu ra, lão dốc toàn chân lực của châu thân ra truyền vào huyết Khí Hải của Hoa Trung Tú.

Máu tươi tay nàng đã ngưng chảy, nhưng vết thương nhầy nhụa, trông rất thê thảm. Gương mặt trắng bệch như giấy, mắt đầm đìa những lệ, tóc nàng rối bù, làm giảm đi nét đẹp yêu kiều lúc này. Dù cho tâm dạ của những người đứng đây có cứng rắn như sắt đá đi nữa, thấy thảm cảnh của nàng cũng phải mủi lòng rơi lệ.

Bao nhiêu kế hoạch và dự đoán để mưu đồ thoát khỏi Tử Vong Động đều sai bét cả. Nhất Thốc Dã Tẩu như người lạc đường, mất cả phương hướng, lão ngăn người ra, chỉ lặng lẽ chờ cho cuộc diện diễn tiến, mà lão không còn là chủ động nữa.

Văn Tử Lăng buông tiếng thở dài, chàng quay mặt sang hướng khác, để khỏi phải chứng kiến cảnh nát lòng, mà chàng là kẻ gây nên sóng gió.

Ngũ Độc Thần Quân lặng lẽ đứng dậy, quắc mắt nhìn Tử Lăng, cất giọng đầy căm hờn:

- Người! Lòng dạ của người lang độc đến thế này à?

Chàng trai trẻ buồn bã đáp:

- Thực ra lòng tại hạ đâu có muốn một kết quả như thế này! Tai họa xảy ra là do nàng tự hủy lấy thân kia mà.

Không đếm xỉa đến lời nói của Tử Lăng, đưa tay chỉ cánh tay đứt lìa, lão Động Chủ đau đớn thốt:

- Với một thân thể tàn phế suốt đời như thế này, chi bằng hãy giết quách con ta đi, chẳng hay hơn không? Nếu không ưng thuận việc hôn nhân, nhà người có thể luận bàn hơn thiệt lại, tại sao lại đang tâm đành hạ độc thủ thế này?

Cả kinh, Tử Lăng vội vã cãi lại:

- Việc cắt tay của lệnh ái là tự nàng thi hành, đâu phải tại hạ xuống tay làm việc ấy bao giờ?

Ngũ Độc Thần Quân vội gào to:

- Chớ cường biện! Lão phu nhất định không tin con ta có thể tự hủy thân thể được.

Con giận của lão Động Chủ đã lên đến cực điểm, lão vừa giơ chuồng lên định quét mạnh vào người Tử Lăng, thì Nhất Thốc Dã Tẩu đã vội vã bước đến cất tiếng phân trần:

- Này lão hữu! Sự thể đã đến nông nỗi này, lão phu có đôi lời bày tỏ.

- Không... không... Trừ phi hai người ráp lành được cánh tay của con ta lại, bằng không ta thề cùng hai người sẽ không đội trời chung!

Nhất Thốc Dã Tẩu đau đớn lắc đầu:

- Sự việc xảy ra, đều tự do nòng tự hủy lấy thân, chúng tôi can ngăn không kịp... Hiện giờ... vì tình bạn hữu lâu năm, tôi có mấy lời khuyên bạn nên ăn năn hối cải, để cứu những sinh linh đang bị giam hãm trong động này. Này ông bạn của tôi ơi, bạn nên nghĩ đến tuổi già còn sót lại, sự có mặt của bạn ở trên trần gian này đâu còn được bao lâu nữa, hãy hối tâm hối cải, ăn năn những lỗi lầm đã làm, để khỏi nghịch ý với trời đất, mà tai họa tôi e còn trầm trọng hơn.

Ngũ Độc Thần Quân khẽ cười gằn:

- Ngươi hãy giải thích tại sao hành động của ta là nghịch ý trời?

Nhất Thốc Dã Tẩu chậm rãi tiếp:

- Chuyện rất đơn giản, khi bạn phát giác ra rằng Vô Diệp Thảo Quả có trị được độc tố của động này tiết ra, là phải lập tức bít kín cửa hang lại, và ly khai đất này, để tìm một mảnh đất an lành hơn cư trú lập nghiệp.

Ngũ Độc Thần Quân vội ngắt lời:

- Ngươi quên rằng giống thảo quả này chỉ có thể áp chế tạm thời độc tố của động này thôi ư? Nếu dứt khoát rời khỏi nơi đây, chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?

Nhất Thốc Dã Tẩu cười nhạt:

- Việc ấy ông bạn chỉ có thể gạt được kẻ khác, chứ đối với lão phu, đâu dễ gì dùng lời lẽ man trá ấy để qua mắt được.

Lão Động Chủ nổi giận quát to:

- Nếu như vậy thì ngươi hãy ăn một quả Vô Diệp Thảo này, rồi rời khỏi nơi đây thử xem.

Vẫn một giọng thản nhiên, Nhất Thốc Dã Tẩu mỉm cười đáp:

- Đa tạ lòng khảng khái của các hạ, nhưng lão phu chỉ muốn dùng hai quả của giống cây đặc biệt được rào kín ở trong hàng rào nhỏ kia kia.

Sắc diện đột nhiên biến đổi, lão Động Chủ vội ngắt lời:

- Ô! Đây là giống quả để cha con ta dùng riêng, đâu dễ gì nhường cho nhà người sử dụng được.

Nhất Thốc Dã Tẩu cười to:

- Lẽ đương nhiên là chẳng bao giờ ông bạn khứng chịu với những quả to lớn ấy. Chỉ cần sử dụng hai quả thôi là những độc tố thâm nhập vào cơ thể từ bao nhiêu lâu nay cũng được hóa giải tất cả, rồi mặc tình rời khỏi nơi u tối địa ngục này, mà vẫy vùng nơi giữa bầu vũ trụ khoáng đạt tự do, không còn vương vấn bận bịu gì nữa.

Lời tiết lộ của lão già vừa dứt, bầu không khí bỗng trở nên sôi động dị thường. Lão Động Chủ sắc diện tái xanh, bốn gã đại hán canh giữ vườn cây và hai gã thủ hạ đến sau, thần sắc của họ đều tỏ vẻ biến động.

Bao năm tháng rồi, sự bí mật đây họ nào hiểu thấu, họ chỉ biết một dạ trung thành mù quáng. Dưới một mệnh lệnh độc đoán của lão Động Chủ, trong một huyết động âm u không có sinh khí này, họ bị cản ngăn bởi sự ràng buộc của độc tố mà không tài nào thoát thân được.

Trời! Thoát ly khỏi động một cách an toàn tự do vẫy vùng dưới bầu trời khoáng đạt mệnh mông, còn gì thích thú cho bằng.

Con giận nổi lên cực điểm, lão Động Chủ hét to:

- Chớ nói nhảm!

Nhưng lão liền dịu giọng:

- Nếu người cho rằng như thế, thì người chẳng ngại ăn vào hai quả, rồi rời khỏi nơi đây cho rảnh mắt ta!

Nhất Thốc Dã Tẩu đắc ý mỉm cười:

- Đây chẳng qua là chiêu bài dối gạt để mê hoặc những kẻ thuộc hạ, lão phu đâu phải vì sự an nguy cá nhân mà thỏa mãn. Tối thiểu lão còn phải dắt theo hai người nữa.

Lão Động Chủ quát to:

- Lão thất phu, người còn định đòi hỏi gì nữa?

Thình lình...

Một bóng nhỏ gọn thon thon đột nhiên từ bóng tối chạy bổ nhào đến.

Tất cả đều giật mình quay lại. Thì ra đấy là Giang Thu Lăng đã hồi tỉnh, chợt nom thấy Tử Lăng, nàng quên tất cả sự hổ thẹn, chạy đến ôm chầm lấy chàng. Mừng rỡ quá, nàng vụt khóc òa lên:

- Lăng ca ca...! Phải chăng chúng mình đang ở trong giấc chiêm bao?

Văn Tử Lăng cảm động nghẹn ngào, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen huyền của nàng, chàng ngây ngất nín lặng.

Cảnh mận nồng âu yếm của đôi lứa trẻ tuổi, làm những người có mặt nơi ấy đều xúc động và đỏ mặt lên vì thẹn.

Khẽ tăng hắng một tiếng, Nhất Thốc Dã Tẩu hướng về phía Ngũ Độc Thần Quân ôn tồn bảo:

- Nay lão hữu! Vừa rồi lão phu định dắt hai người rời khỏi Tử Vong Động chính là hai bạn trẻ này đây. Nếu các hạ khứng chịu hy sinh sáu quả to lớn trên những cây trong rào cấm này, thì lão phu sẽ bằng lòng lập tức rời khỏi nơi này.

Đôi mắt tròn tròng lên trắng dã, lão Động Chủ trầm giọng thét to:

- Lão thất phu! Việc đòi đầu phải dễ dàng như ý của ngươi tưởng. Hôm nay bất luận là kẻ nào, cũng đừng hòng ăn được một quả Vô Diệp Thảo Quả của ta. Cũng không có một kẻ nào bước ra khỏi động này một bước, trừ phi các người giẫm qua xác chết của ta.

Quay về phía sáu tên bộ hạ, lão thành khẩn thốt:

- Chư vị theo ta đã lâu, lòng trung thành của chư vị từ lâu ta hiểu rõ từ lâu. Xưa nay ta đãi các ngươi rất hậu, vậy hôm nay cuộc diện đã xô đẩy cho chúng mình phải một mất một còn với lũ này, mong các bạn hãy vì sự an nguy và sống còn của tất cả sanh linh sống trong động này, mà tận lực chiến đấu.

Bọn thuộc hạ với vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu tuân lệnh.

Đoạn lão quay sang phía Nhất Thốc Dã Tẩu nghiêm nét mặt, gần từng tiếng:

- Nay lão thất phu! Hiện tại chúng mình có thể thanh toán món nợ máu này với nhau được rồi.

Nhất Thốc Dã Tẩu điềm nhiên cười nhạt:

- Lão hữu hoạch định một ý kiến gì, xin cứ tự tiện nói ra cho biết.

- Việc ấy rất dễ, người định chiến đấu từng người một hoặc giả đánh nhau toàn bọn, đều được chấp nhận cả. Có một điều ta cần nhấn mạnh rằng, nếu già này chưa thắc thì bọn người dùng hòng sống sót rời khỏi động này nửa bước.

Nhất Thốc Dã Tẩu đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng, đoạn chậm rãi đáp:

- Người đời thường nói: "Khách tùy chủ tiện", thôi việc hơn thua phải quấy tùy người định liệu đấy.

Sắc diện lộ đầy sát khí, lão Động Chủ gần từng tiếng:

- Thế này nhé! Hiện giờ ta và người tử đấu ba chiêu, nếu trong ba chiêu, sự thảm bại về phần lão phu thì Vô Diệp Thảo Quả các người cứ tự tiện hái ăn rồi rời khỏi nơi đây. Nhược bằng người bất tài mà chuốc lấy sự thảm bại, thì cũng đừng trách số phận của người ngắn ngủi đấy nhé.

Thừa biết lão này là một kẻ đa mưu túc trí, dụng ý của lão là phân tán lực lượng của địch để hạ từng người một. Thêm vào đấy, lão còn những thủ đoạn thâm độc khác mà Nhất Thốc Dã Tẩu chưa thể hiểu nổi, mặc dù thế, lão vẫn điềm nhiên mỉm cười:

- Theo lời đề nghị của các hạ, sự chiến đấu như thế là rất công bình... mời các hạ cứ tự tiện xuất chiêu đi.

- Hãy khoan!

Văn Tử Lăng lách mình nhảy tới trước mặt và tiếp:

- Ý kiến của lão tiền bối rất hay, nhưng ba chiêu này phải nhường cho tại hạ mới đúng.

-Ồ! Thế thì rất tốt! Trước sau gì rồi đây số phận của người cũng một thứ mà thôi.

Nhất Thốc Dã Tẩu dùng phép Truyền Âm Nhập Mật hướng về phía Văn Tử Lăng thốt:

- Lão tặc này tâm kế đa đoan, nên để lão phu đối phó tiện hơn.

Tử Lăng cũng dùng phép Truyền Âm đáp:

- Đến Tử Vong Động này để giải cứu Giang Thu Lăng, đến nỗi phải gặp cảnh nguy khốn này, tất cả lý sự đều do tại hạ gây nên cả, ý tại hạ đã quyết, xin lão tiền bối chớ cản ngăn.

Thấy lòng Tử Lăng đã quyết, Nhất Thốc Dã Tẩu đành thuận theo ý chàng bước lui vài bước, nhường chỗ đối diện lão Động Chủ lại cho chàng.

- Hai người đã thương nghị xong rồi chứ?

Ngũ Độc Thần Quân nóng nảy gắt to làm Tử Lăng cau mày, chàng đồng dục đáp:

- Cuộc thương nghị đã xong, ba chiều đầu tiên này sẽ do tại hạ đối phó! Nay “tiền vi chủ, hậu vi khách” xin lão tiền bối ra tay.

Ngũ Độc Thần Quân âm hiểm cười gằn:

- Nay! Nhà ngươi cần thận đỡ nhé.

Nói xong lão già lật tay tung ra một chưởng.

Văn Tử Lăng không dám chậm trễ, để đưa ra chống đỡ.

“Bùng!”

Hai kinh lực đã chạm vào nhau.

Tử Lăng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, công lực của Ngũ Độc Thần Quân sao mà mềm yếu tầm thường thế, với tám phần công lực của chàng, cũng thừa để đẩy lui kinh lực quyết định trong ba chiều của một lão Động Chủ từng có một quyền lực tối cao, cai quản cả một tòa sơn động.

- o O o -